

Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege. A hivatalos közzétételre a Magyar Közlönyben, illetve az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/2286/2024.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az Alkotmánybíróság a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Kfv.I.35.051/2024/3. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló indítványt visszautasítja.

Indokolás

- [1] Az indítványozó (Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség) jogi képviselője útján (dr. Gáldi Nóra ügyvéd) alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz.
- [2] 1. Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-ára alapított alkotmányjogi panaszában az indítványozó a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Kfv.I.35.051/2024/3. számú végzése, valamint a Fővárosi Törvényszék 107.K.702.192/2022/10. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte, az Abtv. 43. § (1) bekezdésére figyelemmel. Álláspontja szerint a Fővárosi Törvényszék ítélete, illetve a kúriai végzés sérti az Alaptörvény VII. cikk (1) bekezdésébe foglalt vallásszabadsághoz való jogát, továbbá vele szemben az általa kifogásolt bírósági döntések az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdése szerinti önkényes megkülönböztetést eredményeznek, és sértik az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz való jogát, valamint az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdésében foglalt jogait.
- [3] 2. Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügy lényege a következőképpen foglalható össze.
- [4] 2.1. Jelen ügy előzménye, hogy a Magyarországi Evangéliumi Testvérközösséget (a továbbiakban: MET) a lelkiismereti és vallásszabadságról, valamint az egyházakról szóló 1990. évi IV. törvény (a továbbiakban: Lvt.) alapján a bíróság 1990. július 13-án jogerőre emelkedett végzésével vette egyházként nyilvántartásba, míg ezt követően a lelkiismereti és vallásszabadság jogáról, valamint az egyházak, vallásfelekezetek és vallási közösségek jogállásáról szóló 2011. évi CCVI. törvény (a továbbiakban: Ehtv.)

hatályba lépésekor, annak rendelkezései következtében 2012. január 1-jén nem kapott bevett egyházi státuszt. Az Ehtv. 7. § (1) bekezdése a törvény hatályba lépésekor (2012. január 1-jén) akként rendelkezett, hogy egyháznak, vallásfelekezetnek, vallási közösségnek (a továbbiakban együtt: egyháznak) az azonos hitelveket valló természetes személyekből álló, önkormányzattal rendelkező és az Országgyűlés által elismert autonóm szervezet minősül, amely elsődlegesen vallási tevékenység gyakorlása céljából jön létre és működik.) A MET a fentiek szerinti egyházi státuszának elvesztése folytán a 0444 technikai száma 2012. május 20. napjával törlésre került. Ezt követően 2021-ben, miután a jogalkotó eleget tett a 17/2017. (VII. 18.) AB határozat által megállapított mulasztásban megnyilvánuló alaptörvény-ellenességet megállapító határozatában foglalt jogalkotási kötelezettségének, a MET visszakapta technikai számát.

- [5] Az Alkotmánybíróság a 6/2013. (III. 1.) AB határozatában (a továbbiakban: Abh.) megállapította, hogy az Ehtv. 2012. január 1-jétől 2012. augusztus 31-ig hatályos 34. § (2) és (4) bekezdései alaptörvény-ellenesek voltak, ezért azok hatályba lépésüktől kezdve nem alkalmazhatóak. A határozat indokolása rögzítette, hogy „a rendelkezések alapján elfogadott OGYh.-hoz és az Ehtv. közvetlenül hatályosult 34. § (4) bekezdéséhez joghatás nem fűződhet, azok alapján az OGYh. mellékletében megjelölt egyházak egyházi jogállásukat nem veszítették el, vallási egyesületté történő átalakulásuk nem kényszeríthető ki” (Abh., Indokolás [215]).
- [6] Az Ehtv. 2012. január 1-jétől 2012. augusztus 31-ig hatályban volt 34. § (2) és (4) bekezdései értelmében az egyházakra vonatkozó nyilvántartást vezető, az egyházakkal való kapcsolattartás koordinációjáért felelős miniszterhez kérelmet benyújtó egyház az Ehtv. szerinti elismeréséről az Országgyűlés 2012. február 29-éig döntött, és amennyiben az elismerést valamely egyház tekintetében elutasította, akkor az egyház 2012. március 1-jétől alapcélként vallási tevékenységet végző egyesületnek minősült. Az utóbbi esetben a szervezet – tovább működési szándék esetén – kezdeményezhette egyesületként való nyilvántartásba vételét (változásbejegyzési eljárást indíthatott), a bíróság által az Lvt. alapján (tehát egyházként) nyilvántartott adatait a változásbejegyzési eljárás befejezésével egyidejűleg törölni kellett. A személyi jövedelemadó meghatározott részének az adózó rendelkezése szerinti felhasználásáról szóló 1996. évi CXXVI. törvénynek (a továbbiakban: Szftv.) 8/A. § (7) bekezdés második mondata szerint a megszüntetett technikai szám ismételten csak annak a szervezetnek adható ki, amelyet az Országgyűlés a technikai szám megszüntetését követően egyházként ismert el.
- [7] A MET fentiek szerinti kérelmét az Országgyűlés a 8/2012. (II. 29.) OGY határozatban (a továbbiakban: OGYh.) elutasította. A MET 2013. március 21-én az Abh. alapján a technikai számának megállapítását kérte, mely eljárást a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kelet-budapesti Adó- és Vámigazgatósága 2013. április 23-án felfüggesztette,

valamint felhívta a MET-et, hogy kezdeményezze egyházi jogállásának elismerését az Országgyűlésnél.

- [8] A Fővárosi Törvényszék 2020. május 23-án jogerőre emelkedett határozatával 2019. április 15. napi hatállyal a MET-et vallási egyesületként vette nyilvántartásba. A Miniszterelnökség vallási közösségi nyilvántartásának 2024. május 8-i közzététele alapján a MET jelenleg nyilvántartásba vett egyház.
- [9] 2.2. Jelen alkotmányjogi panasz alapját képező közigazgatási jogvitában az indítványozó mint felperes szociális, gyermekjóléti és gyermekvédelmi intézményfenntartó 2021. november 30-án előterjesztett kérelmében 2022. január 1-jétől 2022. december 31-ig terjedően költségvetési támogatás igénylést terjesztett elő, valamint egyházi kiegészítő támogatásra való jogosultság megállapítását is kérte. Az elsőfokú hatóság BPM-ÁHI/132-1/2022. számú határozata az indítványozó mint felperes támogatásra való jogosultságát az igénybejelentésben benyújtott adatok alapján és a felsorolt jogcímenek és összegben megállapította, míg a felperes egyházi kiegészítő támogatásra vonatkozó kérelmét elutasította. A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes az ÖNKFO/274-2/2022. számú határozata az elsőfokú határozatot helybenhagyta. Indokolása szerint Magyarország 2022. évi központi költségvetéséről szóló 2021. évi XC. törvény (a továbbiakban: Kvtv.) 43. § (2) bekezdés szerinti közfeladatot ellátó intézményt fenntartó bevett egyház és annak belső egyházi jogi személye kiegészítő támogatásra jogosult, ugyanakkor az egyházak, vallásfelekezetek és vallási közösségek jogállásáról szóló 2011. évi CXXXVI. törvény (a továbbiakban: Ehtv.) 9/G. § (1) és (7) bekezdése alapján a felperes nem bevett egyház, mert nem szerepel az Ehtv. mellékletében felsorolt egyházak között. Döntésében utalt a bírói gyakorlatra, valamint az Alkotmánybíróság 6/2013. (III. 6.) számú AB határozatára (a továbbiakban: Abh.) is.
- [10] Az indítványozó mint felperes az alperes határozata ellen keresetet nyújtott be, amelyet a Fővárosi Törvényszék a 107.K.702.192/2022/10. számú jogerős ítéletével elutasított. Ítéletét a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 84. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 347. § (1) bekezdés *d)* pontja szerint rövidített indokolással hozta meg, figyelemmel arra, hogy ahhoz a per 2023. december 15. napján tartott tárgyaláson valamennyi fél hozzájárult.
- [11] Az indítványozó mint felperes a jogerős ítélettel szemben felülvizsgálati kérelemmel élt, melyben befogadási okként a Kp. 118. § (1) bekezdése *a)* pont *aa)* alpontját jelölte meg. Hivatkozott a Kúriának a felperes státuszával összefüggő peres eljárásokban hozott döntéseire, melyekben a felperes részére történt Szja. egy százalék felajánlásáról szóló adózói nyilatkozat érvényessége körében megállapította, hogy a jogalkalmazó szervek nem hagyhatják figyelmen kívül a 6/2013. (VIII. 1.) AB határozat rendelkezéseit, ugyanis az az Abtv. 39. § (1) bekezdése alapján mindenkire nézve kötelező.

- [12] A Kúria mint felülvizsgálati bíróság Kfv. I.35.051/2024/3. számú végzése a felperes felülvizsgálati kérelmének a befogadását arra tekintettel tagadta meg, hogy a felülvizsgálati kérelem befogadásának feltételei nem állnak fenn. Indokolásában – többek között – azt hangsúlyozta, hogy a rövidített indokolás esetén, a jogerős ítélet indokolásának a Pp. 347. § (2) bekezdése értelmében a Pp. 346. § (4)-(5) bekezdéseiben foglalt elemek közül kizárólag a bíróság által megállapított tényeket, a feleknek a per tárgyára vonatkozó kérelmét, az ítélet alapjául szolgáló jogszabályokat, és a rövidített indokolás törvényi feltételeire történő utalást kell tartalmaznia. A felülvizsgálati indokolás érvelése szerint a rövidített indokolással történő írásba foglaláshoz való hozzájárulással a felek lényegében lemondtak arról a jogukról, hogy a bíróság ítélete indokolásában számot adjon az általa megállapított tényálláshoz vezető bizonyítási eljárásról, a bizonyítékok értékeléséről, valamint a rendelkező részben foglalt döntéshez vezető jogi indokolásról. Emellett a Kúria kifejtette, hogy az ítélet rövidített indokolással történő írásba foglalásához való hozzájárulás szükségképpen kihat a jogorvoslat terjedelmére is. Mivel a felperes a felülvizsgálati kérelmét kizárólag olyan hivatkozásokra alapozta, amely az elsőfokú bíróság ítélete rövidített indokolásának sajátosságaiból eredően nem vizsgálható, a felülvizsgálati kérelem befogadására a Kúria nem látott lehetőséget.
- [13] Kitért továbbá arra, hogy a jogerős ítélet vizsgálatát követően a Kp. 118. § (1) bekezdés *a)* pont *ab)*, *ac)* alpontjai és *b)* pontja szerinti befogadási okok alapján sem találta a felülvizsgálati kérelem befogadását indokoltnak, ezért azt a Kp. 118. § (1) és (2) bekezdései alkalmazásával megtagadta. Végül a Kúria Indokolása [14] bekezdésében döntése elvi tartalmaként megállapította: figyelemmel arra, hogy a felperes hozzájárult az ítélet rövidített indokolással történő írásba foglalásához, utóbb a perorvoslati kérelmét nem alapozhatja kizárólag olyan hivatkozásokra, amely az elsőfokú bíróság ítéletének rövidített indokolása sajátosságaiból eredően nem vizsgálható.
- [14] 2.3. Az indítványozó – az Abtv. 27. §-ára alapított alkotmányjogi panaszában a Kúria végzése, valamint az elsőfokú bíróság jogerős ítélete (az indítvány tartalma szerint alaptörvény-ellenességének megállapítását, valamint) megsemmisítését kérte. A tényállás és a befogadhatósági feltételek rövid ismertetését követően kifejtette, hogy a Fővárosi Törvényszék ítélete, valamint a Kúria végzése sérti az indítványozó Alaptörvény VII. cikk (1) bekezdésébe foglalt vallásszabadsághoz való jogát. Nézete szerint az Abh. alapján az indítványozó egyházi jogállását nem veszítette el. Miután az Alkotmánybíróság hivatkozott döntése *erga omnes* hatállyal bír, az mindenkire nézve kötelező, az indítványozó továbbra is egyháznak minősül. Utalt továbbá az indítványozó arra, hogy az eljáró hatóságok és a bíróságok a jogszabályokat az Alaptörvény 28. cikke és az Abtv. 39. § (1) bekezdése alapján nem értelmezhetik másként, mint ahogy azt az Alkotmánybíróság egy adott alapjog vonatkozásában már korábban értelmezte. Ebből következően a kifogásolt döntések sértik az Alaptörvény

VII. cikk (1) bekezdése szerinti vallásszabadsághoz való jogát, az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdését, valamint a XXVIII. cikk (1) bekezdését. Az a bírósági döntés, amely eltérően értelmezi az Ehtv. és a szociális igazgatásról és a szociális ellátásokról szóló 1993. évi III. törvény rendelkezéseit, sérti az Alaptörvény VII. cikk (1) bekezdését. Az indítványozó nézete szerint a *contra legem* jogalkalmazás folytán a támadott kúriai végzés sérti továbbá az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdését is, mivel egy mindenkire kötelező érvényű jogszabályt figyelmen kívül hagyott.

- [15] Az indítványozó egyben sérülni látta az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rögzített tisztességes bírósági eljáráshoz való jogát annak folytán, hogy „az eljáró bíróság a sérelmezett ítéletet” az Abh-ban foglaltak és az Abtv-ben előírt kötelezettségek figyelmen kívül hagyásával hozta meg. Ezzel összefüggésben azt is kifejtette, tisztában van vele, hogy az Abh. meghozatala óta megváltozott a jogszabályi környezet: az Alaptörvény, az Ehtv., ezért a közigazgatási hatósági eljárásban az időközben bekövetkezett jogszabály-változásokra figyelemmel kell a hatóságnak az új határozatot meghoznia. Ettől függetlenül azonban az indítványozó szerint kiemelkedő fontossággal bír az a kérdés, hogy az Alkotmánybíróság határozatai mennyiben kötik az azt követően eljáró hatóságokat, illetve bíróságokat.
- [16] Álláspontja szerint az alperes határozata, továbbá a jogerős ítélet, valamint a kúriai végzés az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdésébe ütköző önkényes megkülönböztetést eredményez. Álláspontja szerint az alkotmányellenes megkülönböztetés összehasonlítható – azonos csoportba tartozó – körben, a szociális intézmények fenntartói viszonylatában áll fenn. Az indítványozóval szemben hátrányos az a megkülönböztetés, amely a Kvtv. 43. § (2) bekezdésében meghatározott egyházi kiegészítő támogatása való jogosultságát nem ismeri el. Érvéle szerint az önkényes megkülönböztetés elsődlegesen annak következtében állt elő, hogy e támogatás igénybevételének részletszabályait az ágazati jogszabályok, a szociális törvény, illetve annak végrehajtási rendeletei tartalmazzák. E jogszabályoknak az Abh. szerinti módosítása nem történt meg, mely körülmény lehetőséget ad a jogalkalmazóknak arra, hogy az indítványozó működési támogatásra való jogosultságát elutasítsák.
- [17] 3. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 50. § (1) bekezdése, valamint az Ügyrend 5. § (1) bekezdése alapján jelen ügyben tanácsban jár el. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése értelmében az Alkotmánybíróság elsődlegesen az alkotmányjogi panasz befogadhatóságáról dönt, ennek során a tanács megvizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt feltételeit, különösen a 26-27. § szerinti érintettséget, a jogorvoslat kimerítését, valamint a 29-31. § szerinti feltételeket. Az Abtv. 56. § (3) bekezdése alapján befogadás visszautasítása esetén az Alkotmánybíróság rövidített indokolással ellátott végzést hoz, amelyben megjelöli a visszautasítás indokát.

- [18] Az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (2) bekezdése alapján mindenekelőtt azt vizsgálta, hogy az alkotmányjogi panasz megfelel-e az indítvánnyal szemben támasztott törvényi követelményeknek. Erre nézve a következőket állapította meg.
- [19] 3.1. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában az alapügyben hozott törvényszéki ítélet, valamint kúriai végzés alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését is kérte. Tekintettel arra, hogy a Kúria a felülvizsgálati kérelem befogadását megtagadta, a jelen alkotmányjogi panasz megítélése szempontjából az Abtv. 27. § (1) bekezdése szerint az alapügy érdemében hozott döntésnek a törvényszéki jogerős ítélet tekinthető.
- [20] Az Ügyrend 32. § (5) bekezdése szerint a Kúriának a felülvizsgálati eljárásban hozott nem érdemi döntésén keresztül akkor vizsgálja az alapügyben hozott bírói döntést, ha a Kúria az alkotmányjogi panaszban sérelmezett, nem érdemi döntését mérlegelési jogkörben hozta meg {erre nézve lásd pl.: 3095/2024. (III. 1.) AB végzés, Indokolás [34-35]}.
- [21] Az indítványozó jelen ügyben a jogerős döntést alkotmányjogi panasszal határidőben nem támadta meg, ugyanakkor a Kúria felülvizsgálati kérelem befogadását a Kp. 118. § (1) bekezdés *a)* pont *ab)*, *ac)* alpontjai és *b)* pontja szerinti befogadhatósági ok fenn nem állása miatt megtagadó végzése mérlegelési jogkörben hozott döntésnek minősül. Erre tekintettel a Kúria végzésén keresztül a jogerős törvényszéki döntés állított alaptörvény-ellenessége vizsgálható jelen eljárásban.
- [22] 3.2. Az Abtv. 30. § (1) bekezdése alapján az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül lehet írásban benyújtani. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványozó az indítványt határidőben nyújtotta be (az indítványozó részére a Kúria végzését 2024. március 26-án kézbesítették, míg alkotmányjogi panaszát elektronikusan 2024. május 13-án terjesztette elő). Az indítványozó alkotmányjogi panasz benyújtására indítványozói jogosultsággal rendelkezik, és érintettsége, mivel a közigazgatási jogvita iránt indított ügyben felperes volt, fennáll.
- [23] 3.3. Az Abtv. 27. §-a alapján az „alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés
- [24] *a)* az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és
- [25] *b)* az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva”.
- [26] Az alkotmányjogi panasz benyújtásának törvényi feltétele [Abtv. 27. § (1) bekezdés *a)* pont], hogy az indítványozó Alaptörvényben biztosított jog sérelmére hivatkozzon. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítvány e feltételnek csak részben tesz eleget. Az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdése nem tartalmaz ugyanis

az indítványozó számára Alaptörvényben biztosított jogot, így arra alkotmányjogi panaszt alapítani az indítványozónak nincs lehetősége {lásd például: 3088/2020. (IV. 23.) AB határozat, Indokolás [21]; 3252/2019. (X. 30.) AB határozat, Indokolás [21]}.

- [27] 3.4. Az indítványi kérelem a határozottság Abtv. 52. § (1b) bekezdésében felsorolt követelményeinek ugyanakkor szintén csak részben tesz eleget. Az indítvány tartalmazza: *a)* azt a törvényi rendelkezést, amely megállapítja az Alkotmánybíróság hatáskörét az indítvány elbírálására, továbbá azt, amely az indítványozó indítványozói jogosultságát megalapozza (Abtv. 27. §) *b)* az eljárás megindításának indokát (az indítványozó álláspontja szerint a kifogásolt bírói döntés több alapjogát is sérti); *c)* az Alkotmánybíróság által vizsgálendő bírósági döntést; *d)* az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezéseit [VII. cikk (1) bekezdése, a XV. cikk (2) bekezdése, XXVIII. cikk (1) bekezdése]; *f)* kifejezett kérelmet arra, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg a támadott bírósági döntés alaptörvény-ellenességét, és semmisítse meg azt.
- [28] 3.4.1. Ugyanakkor az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az Alaptörvény VII. cikk (1) bekezdése vonatkozásában az indítvány releváns, alkotmányjogi érvelést nem tartalmaz, ezért az nem felel meg a határozottság fent idézett Abtv. 52. § (1b) bekezdése *b)* pontjában foglaltaknak, ami az érdemi vizsgálat akadályát képezi.
- [29] 3.4.2. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványozó alkotmányjogi panasa az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdése vonatkozásában ugyan a hátrányos megkülönböztetésre vonatkozik, azonban az indítvány tartalma szerint azt valójában nem a bírói döntéssel, hanem a jogalkotó által alkotott jogszabályokkal összefüggésben állította. Ezt az indítványozó anélkül tette, hogy erre vonatkozóan konkrét jogszabályi rendelkezést, valamint alkotmányjogilag releváns érvelést, alkotmányjogilag értékelhető indokolást, valamint az Abtv. 26. § (1) bekezdésére alapított alkotmányjogi panaszt előterjesztett volna. Mindezek hiányában az indítvány ezen részében nem felel meg a határozottság Abtv. 52. § (1b) bekezdésében foglalt feltételeinek. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint önmagában annak állítása, hogy a támadott bírói döntés az indítványozók számára kedvezőtlen, még nem tekinthető alkotmányjogilag értékelhető indokolásnak, az indítvány érdemi elbírálásának pedig akadálya, ha az indítvány nem kapcsolja össze alkotmányjogilag értékelhető módon az Alaptörvény felhívott rendelkezését a támadott bírói döntéssel, illetőleg jogszabályi rendelkezéssel {például: 29/2021. (XI. 10.) AB határozat, Indokolás [21]}. Az alkotmányjogi panasz ezért ezen elemeiben szintén nem teljesíti a határozott kérelem Abtv. 52. § (1b) bekezdés *a)*, *b)* és *e)* pontja követelményét.
- [30] 3.4.3. Az Alkotmánybíróság azt is megállapította, hogy az indítvány az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése sérelmével összefüggésben szintén nem terjesztett elő alkotmányjogi szempontból releváns érvelést, ezért az indítvány a határozottság követelményének ebből a szempontból sem tesz eleget.

- [31] Az Alkotmánybíróság megjegyzi, hogy következetes gyakorlata szerint a bírói döntés elleni alkotmányjogi panasz nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírói határozatok által okozott valamennyi – vélt, vagy valós – jogsérelem orvoslása eszközének, ellenkező esetben az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna. A jogszabályokat a bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki. Ez a jogkör azonban nem teremthet alapot arra, hogy minden olyan esetben beavatkozzon a bíróságok tevékenységébe, amikor olyan (állítólagos) jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor, mely egyéb eszközzel már nem orvosolható {lásd például: 3145/2015. (VII. 24.) AB határozat, Indokolás [55]}. A jelen ügyben azonban ilyen kivételes, érdemi vizsgálatra okot adó körülmény nem merült fel.
- [32] 4. Mindezek alapján az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz nem tett eleget az Abtv. 52. § (1b) bekezdés *b)* és *e)* pontjaiban foglalt befogadási kritériumoknak, ezért az indítványt az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *h)* pontja alapján – tekintettel az Abtv. 56. § (2) és (3) bekezdésére – visszautasította.

Budapest, 2024. október 15.

Haszonicsné dr. Ádám Mária s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Czine Ágnes s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Handó Tündes. k.,
alkotmánybíró

Dr. Márki Zoltán s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Schanda Balázs s. k.,
előadó alkotmánybíró